

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614294976/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

tiende rakte sin Herre, der denne Gang Intet indvendte, men befalede, at Brevet ufortøvet skulde bortsendes efter sin Adresse, hvorpaa han, tilligemed sin Søn, begav sig ned i et større Værelse, i hvilket det øvrige Selskab befandt sig.

Dette var nu blevet forøget med en ung Pige, hvis Ydre var usædvanligt nok, og hvis rige dunkle Lokker indfattede en skøn og næsten orientalsk Profil; hendes Baghaar var derimod flettet, og sammenheftet med en blinkende Staalpæl, lig den, som Albanerinderne bære. Da hun vendte Ansigtet imod Adalbert, behagede hun ham mindre, thi hun havde Udsæendet af en kold Skønhed, især gave de fine, fastsluttede Læber hende et strengt Udtryk, der syntes at hindre enhver Tilnærmelse; de store dunkle Øine funkede derimod endnu med det rene Skær, der ellers pleier at forsvinde med den første Barndom. Hendes Skabning var heller ikke fuldkommen udviklet, og hun fremstillede et Billede af den tidligste Vaar, der snarere vækker Anelser om en kommende Skønhed, end Tilfredsstillelse i det nærværende Øieblik.

»Jeg veed ikke, om Casimir allerede har forestillet dig for Damerne,« sagde Litowski. — »Emilie og Alexandra kiender han allerede,« svarede Casimir, »Leontine derimod var ikke tilstede, da vi kom.« — »Saa lad mig være den Første, der forestiller dig for den elskværdige Frøken Leontine Zaleski,« sagde Starosten, »din Svigerindes Søster, der viser os den Ære at tilbringe sin Tid hos os.« Adalbert nærmede sig nu venlig og tiltalte Leontine, men hun svarede ham saa kort, at han snart tabte Lysten til at fortsætte Samtalen.

Vi maae for Resten bemærke, at Leontine, tilligemed den unge Mand, vi i forrige Capitel have omtalt, kun vare Alexandras Halvsøskende, der vel

havde Fader tilfælles med hende, men dog vare fødte af et sildigere Ægteskab. Sin Rigdom havde Alexandra arvet efter en Slægting af sin Moder, hvorimod hverken Leontine eller hendes Broder besad nogen stor Formue.

Ved Bordet sad Adalbert inellem Emilie og Leontine. Da denne Sidste kun lidet indlød sig med ham, henvendte han sig som oftest til Emilie, som han fandt særdeles elskværdig. Hun udspurgte ham om hans Reise, om de Steder, han havde seet, om de berømte og fornemme Mænd, han havde besøgt, og om de selskabelige Forhold, hvori han havde levet. »Hvordanledes vil De nu,« sagde hun endelig, »efter at have seet saamange mærkværdige Gjenstande, finde Dem i vore vilde Skove og eensomme Sletter?« — »Hverken Englands travle Flid, eller Frankerigs glimrende Overflade kunne nogensinde fortrænge af min Siæl Billederne af disse Skove og disse Sletter, som hundrede Floder gennemstrømme, og hvor hver Steen minder om forsvundne Tider,« svarede Adalbert. »Det var en stor Ære for vore fattige Landsbyer, hvis de virkelig kunde erstatte Dem det rige London og det glimrende Paris,« svarede Emilie smilende. I samme Øieblik saae Leontine venlig paa ham, og han studsede ved at betragte hendes Aasyn, der forekom ham ligesaa oplivet, som et dejligt Landskab, der hidtil syntes koldt og dunkelt, men der nu pludselig belyses af Morgensolen. »Fandt De ikke Deres Hiem meget forandret?« spurgte hun. — »Tilvissel min Fader har været virksom i min Fraværelse, flere Skove ere omhuggede og mange Søer udtørrede, det ny Slot er desuden fuldendt, og det gamle er endnu nærmere ved sin Undergang, end det var, da jeg reiste.«

»Ja, jeg begriber vel,« sagde Leontine, »hvorledes Amerikas Vilde vare til Mode, da de store Skove